

Mál nr. 19/2010

M

og

vátryggingafélagið V v/ ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar A

Krafa foreldris um miskabætur vegna andláts sonar í umferðarslysi 30. nóvember 2007.

Gögn.

- 1) Málskot móttakið 22. janúar 2010, ásamt fylgiskjölum.
- 2) Bréf V vátryggingafélags B til nefndarinnar, dags. 8. febrúar 2010
- 3) Tölvupóstur vátryggingafélagsins B til nefndarinnar dags. 25. febrúar 2010 með viðbótarlögregluskýrslum vegna málsins.

Málsatvik.

Samkvæmt upplýsingum úr lögregluskýrslum var ekið á son M á gatnamótum Birkiteigs og Vesturgötu í Reykjanesbæ, þann 30. nóvember 2007. Ökumaður bifreiðarinnar stakk af frá slysavettvangi en þegar lögreglan kom á slysstað voru þar tvö vitni. Í lögregluskýrslum bera þau um atburðinn. Í frumskýrslu lögreglu kemur fram að vitnið B kvaðst hafa ekið vestur Vesturgötu á eftir dökkleitri skutbifreið og allt í einu séð hvar sú bifreið ók á eitthvað sem kastaðist upp í loft, en bifreiðinni hafi síðan verið ekið áfram án þess að stoppa. B sá hvar barn lá á götunni og fór strax út úr sinni bifreið til að huga að barninu. Vitnið S var einnig að aka vestur Vesturgötu þegar hann sá eitthvað fljúga upp í loftið og lenda á götunni. S sá þá að barn lá á götunni en kvaðst ekki hafa séð bifreiðina sem ekið var á barnið. Frekari skýrslutökur fóru fram af vitnunum B og S vegna málsins og liggja þær skýrslur fyrir í gögnum málsins. Í skýrslum þeirra komu ekki fram skýrari upplýsingar um ökumann þeirrar bifreiðar sem ók á barnið eða frekari upplýsingar um bifreiðina nema að barnið hefði lent á vinstra framhorni bifreiðarinnar sem ekið var á það.

Lögreglurannsókn málsins beindist fljótlega að bifreiðinni A sem tryggt var hjá V á tjónsdegi. Við tæknirannsókn lögreglu kom m.a. fram ákoma á vinstra framhorni bifreiðarinnar, þ.á.m. á ljóskeri hennar. Böndin bárust að G sem talinn var hafa haft fullan afnotarétt bifreiðarinnar A þann 30. nóvember 2007 en hann hafði verið skráður eigandi hennar þar til 27. nóvember s.á. Var G yfirheyrður og grunaður um að hafa ekið bifreiðinni á barnið. Hann neitaði að hafa ekið bifreiðinni og gefur fyrst þær skýringar á ákomu á vinstra framhorni bifreiðarinnar A að hann hafi rekið í byggingajárn í framljós hennar nokkrum dögum áður en við handtöku lögreglu fyrr sama dag hafði hann sagt að hann hafi lent í umferðaróhappi daginn áður. Síðar gefur hann svo þær skýringar á tjóninu að hann hafi ekið á aðra bifreið tveimur vikum áður og ekið af vettvangi án þess að láta eiganda hennar vita. Einnig gefur G misvísandi upplýsingar í lögregluskýrslum um ferðir sínar þann dag sem slysið varð. Vitnisburðir af þeim sem voru með G þann dag sem slysið varð liggja ekki fyrir nefndinni en bréf Lögreglustjórans á Suðurnesjum frá 6. apríl 2009 segir að rannsókn sé hætt að svo stöddu þar sem það sem komið hafi fram við rannsóknina sé ekki talið nægilegt eða líklegt til sakfellis í refsiréttarlegum skilningi.

Lögmaður M telur að ökumaður bifreiðarinnar A hafi ekki sýnt þá varúð sem honum bar skv. 1.mgr. 4.gr. umferðarlaga nr. 50/1987 eða þá sérstöku tillitsemi sem honum bar að sýna barni skv. 2.mgr. 4.gr. sömu laga. Þá telur lögmaður M að ökumaður hafi heldur ekki fullnægt skyldum sínum í j-lið 2.mgr. 36.gr laganna um að aka hægt nálægt barni eða b-lið sömu greinar þar sem gert er ráð fyrir sérstakri varkárni ökumanna þegar útsýn er takmörkuð vegna birtu eða veðurs og vísar til framburðar vitnisins B um veðurastæður þegar slysið varð. Einnig vísar lögmaður M til þess að líkur séu á að bifreiðinni A hafi verið ekið á son M þar sem hann var staddur á miðri götunni, auk þess sem ökumaður hafi sýnt gífurlegt skeytingarleysi við að aka af vettvangi án þess að stöðva eða hægja á sér eftir slysið, það í andstöðu við skyldur hans sem kveðið er á um í 1.mgr.

10.gr. umferðarlaga. Allt þetta telur lögmaður M að hægt sé að meta ökumanni til stórkostlegs gáleysis í skilningi 2.mgr. 26.gr. skaðabótalaga með vísan til dóma Hæstaréttar í málum nr. 522/2007 og 50/2004 þar sem hann telur að Hæstiréttur leggi hlutlægt mat á aðstæður á vettvangi og það eigi einnig að gera í máli M. Lögmaður M vísar að lokum til þess að eftirtektarleysi í stutta stund geti falið í sér stórfellt gáleysi að hálfu ökumanns með vísan til fyrrnefnda dómsins og það eigi við í máli M.

V telur ekkert í gögnum málsins beri þess merki að sjálft slysið verði rakið til óvarkárs askturslags, ofsaaksturs eða annarra atriða sem telja má til stórkostlegs gáleysis. Það vísar til þess að vitnið B hafi borið í framburði sínum hjá lögreglu að bifreiðinni á undan því (A) hafi verið ekið eðlilega og að ekkert hafi verið athugavert við staðsetningu A á akbrautinni. Ekkert liggi heldur fyrir um hvernig barnið kom út á götuna. V telur að aðstæður séu ekki sambærilegar við dóm Hæstaréttar í máli nr. 522/2007 þar sem sannað hafi verið brot ökumanns á umferðarlögum. Ekki séu aðstæður heldur sambærilegar við dóm í máli nr. 50/2004 þar sem ökumaður ók á öfugum vegarhelmingi á móti umferð, talinn hafa sofnað undir stýri.

Álit.

Í málgögnum kemur fram að V hefur lagt til grundvallar að sannað sé að bifreiðinni SE 485 hafi verið ekið á barnið og það hafi valdið dauða þess. Fallist hefur verið að greiðslu bóta skv. 12.gr. skaðabótalaga nr. 50/1993. Ágreiningur í málinu snýr því eingöngu að rétti M til greiðslu miskabóta skv. 2.mgr. 26.gr. sömu skaðabótalaga. Í þeirri grein kemur fram að þeim sem af ásetningu eða stórfelldu gáleysi veldur dauða annars manns má gera að greiða maka, börnum eða foreldrum miskabætur. Í 2.mgr. 26.gr. er því gerð krafa um að sýnt sé fram á að orsök dauða sé ásetningur eða stórfellt gáleysi einhvers, þá ökumanns bifreiðarinnar A ef litið er til málsatvika í þessu máli. Þegar mat er lagt á það hvort ökumaður bifreiðarinnar A hafi sýnt ásetning eða stórfellt gáleysi þegar hann ók bifreiðinni eftir Vesturgötu í Reykjanesbæ er ekki með sanni hægt að leggja til grundvallar lýsingu ökumannsins sjálfs af aðstæðum fyrir slysið þar sem enginn hefur viðurkennt að hafa ekið bifreiðinni í greint sinn. Ekki verður hér lagt sérstakt mat á trúverðugleika framburðar G hjá lögreglu eða hvort líta megi svo á að skv. einkaréttarlegu sönnunarmati að sannað sé að hann hafi ekið bifreiðinni þegar henni var ekið á barn M. Hann gefur ekki lýsingu á atvikum fyrir slysið og því ekki hægt að leggja slíka lýsingu til grundvallar. Það sem verður því að líta til er vitnisburður G og S af atvikum áður en bifreiðinni A er ekið á son M. Í framburði B kemur fram að bifreiðinni sem ók fyrir framan hana (A) hafi verið ekið á um 50-60 km/klst hraða. B segir ennfremur að ekkert athugavert hafi verið við staðsetningu bifreiðarinnar á akbrautinni og að henna hafi verið ekið eðlilega. Vitnið B kveðst ekki hafa séð barnið þegar það kom inn á götuna en telur það hafa komið vinstra megin frá sér séð. Vitnið S sem ók á eftir B kvaðst hafa séð illa bifreiðina sem ók á barnið en telur þó að hún hafi verið nokkuð vel staðsett á veginum. Vitnið J sem var farþegi í bifreið vitnisins S kvaðst ekki hafa séð neitt af bifreiðinni (A) fyrir slysið. Miðað við framburð vitna er ekki hægt með vissu að leggja til grundvallar að bifreiðinni A hafi verið ekið þannig að ökumaður hennar hafi sýnt stórfellt gáleysi við aksturinn. Ekki er sannað að ökumaður hafi getað séð son M áður en bifreiðinni var ekið á hann og ekki er hægt að leiða að því líkur m.v. þau gögn sem liggja fyrir í málinu að hann hafi ekið af ásetningu eða stórfelldu gáleysi á drenginn og valdið þannig dauða hans.

Þær aðstæður sem upp komu í málinu að ökumaður bifreiðarinnar A hafi ekið óhikað af vettvangi eftir að hafa ekið á son A eru vægast sagt hörmulegar og óafsakanlegar með öllu. Þegar litið er til gagna málsins verður lagt til grundvallar að höggið sem sonur M fékk af því að lenda á bifreiðinni (A) leiddi hann til dauða, vitnið B og vitnin S og J koma strax á vettvang til að veita honum fyrstu hjálp en það dugar ekki til. Verður því að telja að þau viðbrögð ökumanns A, eins óafsakanleg sem þau eru, hafi ekki valdið dauða sonar M heldur sú atburðarás sem enn er hulin óvissu um hvernig sonur M kom út á götuna og hvort ökumaður A hafi séð hann eður ei. Eins og fram kemur hér að ofan er ekki talið sannað af gögnum málsins að aksturslag ökumanns A áður en hann ók á drenginn hafi verið þannig að hann hafi sýnt ásetning eða stórfellt gáleysi við aksturinn. Skilyrði 2.mgr. 26.gr. skaðabótalaga teljast ekki uppfyllt og greiðsluskylda úr ábyrgðartryggingu bifreiðarinnar A því ekki fyrir hendi vegna miskabóta skv. þeirri grein.

Niðurstaða.

Ekki er fyrir hendi greiðsluskylda miskabóta skv. 2.mgr. 26.gr. skaðabótalaga nr. 50/1993 úr ábyrgðartryggingu V vegna bifreiðarinnar A.

Reykjavík 9. mars 2010

Rúnar Guðmundsson hdl.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Jón Magnússon hrl.